MRTVÍ KRÁČÍ PO ZEMI

MARTIN ŠTEFKO

MRTVÍ KRÁČÍ PO ZEMI

Martin Štefko

2015

Text © Martin Štefko, 2011
Text slova úvodem © Pavel Šimík, 2014
Obálka © Tereza Šedová, 2013
Korektury: Veronika Schreiberová

Kniha obsahuje explicitní scény násilí a pohlavního styku, což by u mladistvých do 18 let mohlo vést k nevratnému poškození jejich mravních hodnot. Nejedná se však o zákaz, ale pouze o doporučení toho, kdo by měl knihu číst.

Vydalo nakladatelství Martin Štefko v roce 2015
v edici Golden Dog
jako svou 2. publikaci
Urbinská 141, 381 01, Český Krumlov – Domoradice
www.goldendog.cz
1. vydání

ISBN 978-80-88067-01-6

Kniha byla zakoupena na internetových stránkách www.goldendog.cz.

SLOVO ÚVODEM

Narodil jsem se v Kalifornii. Jeden ze států unie, která už dávno neexistuje. Připadá mi, jako by se doba Divokýho západu znova vrátila a na světě platí právo silnějšího. Zabij nebo budeš zabitej. Více méně. Můj život se smrsknul do jediný potřeby, kterou není nic jinýho než přežít. Mám svůj cíl, kterej mi pomáhá jít vpřed i tehdy, když se zdá, že život nemá smysl, nebo se dostanu do situace, která není dvakrát výhodná. Pořád se učím, jak přežít a eliminovat všechny kopance, kterýma někdo míří přímo na můj zadek.

Stal jsem se Kovbojem. Nevěřili byste, čím jsem byl před tím, než na náš svět dopadlo břímě lidský civilizace. Celou dobu nám to viselo nad hlavama jako Damoklův meč, než nastal okamžik pravdy a došlo na lámání chleba. Pokud se ptáte, jakou cenu má dneska lidskej život, mohu vám to říci jasně a krátce: žádnou. Lidstvo už není dávno tím, čím bejvalo. Nejhorší na tom je, že nežiju v pohádce ani v dobrodružným fantasy filmu. Žánr bych posunul víc do extrémů, nehledě na fakt, že slůvko horor je opravdu slabým odvarem toho, co každej den prožívám.

Proč tohle všechno píšu? Možná chci, aby po mně jednou něco zůstalo, přestože ve mně hlodá červ pochybnosti. Zbude v budoucnosti někdo, kdo by tohle četl? Všechno vidím černě. Taková je realita. Nic už není černobílý. Dobro a zlo zmizely a zůstalo akorát ono pokřivený zrcadlo běžnýho pohledu na věc, kdy pozornost a dostatek munice má větší váhu, než chvilkový opojení štěstím, že ještě žiju. Nemá cenu filosofovat, protože filosofové už dávno vychcípali. Nezbylo pro ně místo.

S kloboukem na hlavě, srandovních botách a kalhotách se střapcema putuju tímhle světem, kterej má daleko k nebi. Podobá se spíš zmrvenýmu peklu. Přirovnal bych ho k béčkovýmu filmu, protože na nic víc už producenti a filmaři neměli. Taky tomu odpovídá samotný obsazení, ale to bych předbíhal. A kde začnu? No přeci někde od začátku, tak jak to bejvá, protože konce jsou v týhle realitě krapet nejistý.

Pavel Šimík

Šel jsem cestou prašnou a neohýbal hřbet,
V každé ruce pistoli, svůj život na zádech.
Za mnou jenom pustina a budoucnost dost nejistá.
Na mojí trase čekal muž, rozhodně ne turista.
Směr jsem nezměnil, ač zlou předtuchou hnán.
„Tak kampak, poutníče?“ řek mi ďábel sám.
Co jsem odpovědět měl, když sám jsem nevěděl?
Dál postával jak panák, do očí mi nehleděl.
„Copak nemáš duší dost, tam dole ve svém království?“
Stačí lusknout prsty a ještě rád mě pohostí.
Ale jen se na mě podíval a úsměv vyloudil,
Jak kdybych se k té jeho chásce vůbec nehodil.
„Duší já mám dostatek,“ pohazoval hlavou,
„Nač využívat lstí a získat další zradou?“
„Tak, co chceš, ďáble, když ne duší víc?“
Jen tak ke mně prohodí, že chce mi něco říct.
Povídám já: „Sem s tím, ďáble, překvap mě.“
Dí: „V Pekle máme plno! PLNO! Proklatě!“
„A když není místo v Pekle,“ řekne mi,
„Tak mrtví musí kráčet po Zemi.“

KOVBOJ

Dívám se před sebe a snažím se nezakopnout. Mám takovej pocit, že v tuhle chvíli by se to dvakrát nevyplatilo. Okovaný boty dupou po vyprahlý zemi a vířej prach. Nechávám za sebou jasně viditelnou stopu. Na tom nesejde. Stejně mě cejtí. Neutíkám proto, že bych se bál. Utíkám proto, že někdy si prostě člověk potřebuje srovnat myšlenky a trochu se uklidnit. Není příjemný probuzení v náruči smrti.

To mám z toho, že se za každou cenu snažím jít tímhle světem sám. Jak říkám: Jaký si to uděláš, takový to máš. Rozhodně nemám chuť zachraňovat zadek ještě někomu jinýmu.

Vida! Před sebou mám křoví a jeden větší balvan, za kterej bych se mohl schovat. Přepočítat kulky, vymyslet strategii. Anebo v to alespoň doufat. Právě mám puls někde kolem dvou set a nejsem za žádnou cenu schopnej myslet souvisle.

Pět centimetrů a mohlo bejt po mně. Pět centimetrů! Kdyby mě nevzbudil ten odpornej dech, přidal bych se ke slintajícím hordám. Jen na to pomyslím, tak se osypu.

Ještě pár skoků a jsem za kamenem. Stačím se ohlídnout. Je jich devět. Devět belhajících se potvor, co se jim maso rozkládá na kostech. Očividně je to netrápí. Nic si nedělaj z toho, že by je hygiena zavřela na doživotí. Je jim jedno, že ze sebe nedokážou dostat slovo, jenom obligátní grrr. Jim nesejde na ničem. Kromě jídla. A jídla je všude kolem ještě pořád požehnaně. Jsem zářnej příklad.

Devět chodců a já mám jenom šest kulek. Měl bych s nima šetřit.

„Mysli, pitomče, mysli!“

Jenže myslet je festovní problém. Ani nevím, jak se mi to mohlo stát! Kolik let jsem neusnul tak, že bych se neprobudil při prvním zašustnutí. A tyhle zrůdy kolem šustily pěkně dlouho, než mě objevily. Jeden šmejd se nade mnou nakláněl, jak kněží nad spícím ministrantem. Hnilobnej smrad... Díky bohu za něj! Vrazil jsem mu pracku rovnou do chřtánu. A ještě jednou díky bohu! Za pořádně pevný kožený rukavice. Sice mi teď jedna chybí, ale ta svoji misi splnila. Doufám, že se na ní ten parchant zadávil.

Vykouknu zpoza balvanu. Asi tak padesát metrů. Přibližujou se rychle. Pomalá smrt... Pche! Sportovní chodci to jsou. Už jenom to kroucení zadkem

jim chybí. Mám ale takovej pocit, že kdyby jeden z těchhle frajerů trochu zakroutil zadkem, vyšroubuje si celou spodní půlku těla.

Hm, tak hajzl, co mě tak neurvale vzbudil, se na mý rukavici nezardousil. Pořád mu ještě plandá z tlamy. Škoda jí, budu si muset najít novou. Hlavně stejně pevnou.

Teď se hodím do klidu. Rozhlídnu se. Potřebuju zbraň. Aspoň klacek. Cokoli.

„Do háje!“ Všechno zůstalo v táboře. Pustina očividně není pustinou jen tak pro nic za nic. Chvíli přemýšlím o tom, že si utrhnu jednu seschlou větev z keře, ale představa, že jim po jednom budu vypíchávat oči, mě nerajcuje.

Fajn. Klacek žádnej, stejně bych potřeboval spíš kyj. Tak co jinýho, těžkýho? Ne... ten balvan určitě neuzvednu. Ani s jeřábem. Půjdem na to jinak. Improvizace.

Vyskočím zpoza balvanu jak čiperná veverka na oříšky. Zkusím je překvapit. Na co si to hraju... Je jim jedno, i kdybych jim tu stepoval jak Fred Astaire s nahou Ginger Rogers. Mám na sobě spoustu masa, co se zubama dobře trhá. A ty teplý vnitřnosti vevnitř! Prostě mňamka. Degustační menu o deseti chodech. Ale ne, chlapci, tohle vám nedopřeju. Když už jsem vás nevylekal, zkusím jiný triky.

Vybírám si toho nejbližšího. Netváří se nijak nadšeně. Ksicht mu dávno odešel do důchodu. Nevadí, ksicht nepotřebuju. Benátskej karneval je až v únoru.

Jestli jsem se za ty roky něco naučil, tak mířit. Z toho důvodu dělám, co mi vážně jde. Mířím. A střílím. A pak utíkám jak sprinter ze záhrobí. Plán vychází. Osm zbylých je mi v patách. Hlavně zdrhat a nezastavit se. Pěkně do kolečka.

Schválně. Dám ti otázku. Víš, jaká je nejtěžší kost v lidským těle? Jasně, stehenní. A tahle kost se mi zrovna šikne.

Běžím si do kolečka, běžím a běžím, a potom ještě běžím, a ty pitomci mě následujou jak svatou Pannu orleánskou. Jestli jim dal bůh něco do vínku, tak inteligenci rozhodně ne. Můj předchozí terč se svíjí na zemi a snaží se plazit. Skákat po jedný noze není jeho oblíbená kratochvíle. Na paralympiádu by to nedotáhnul. Zombie maj problémy s koordinací na obou nohou, natož pak na jedný. Připrav je o ruce a než k tobě doběhnou, ksichtem rozryjou pole líp než traktor.

Plazícímu se obejdovi nechtěně šlápnu na hlavu. Dobře, možná ještě přenesu váhu, aby to pěkně křuplo. A že to křupne fajnově. Říkej si, co chceš, ale takový křupnutí člověka potěší.

Zbejvá osm. Osm hladovejch krků, co máma dlouho nenakrmila. I když se svět furt hemží živáčkama, po tolika letech jsme vymírající druh. Držíme se zubama nehtama. Zvlášť některý. Ano, mluvím o sobě. V přežívání jsem docela dobrej.

Na vykecávání moc času nemám, ale to jsem celej já. S lidma nepromluvím, ale sám se sebou si debatuju hodiny.

A je to tady! Moje improvizovaná zbraň. Kolt schovám do pouzdra za pasem. Ještě, že s ním chodím spát! Levou rukou, tou s rukavicí, kyj seberu a potěžkám. Myslím, že to půjde. Trochu s ním zatřesu, ať odpadnou míň přilnavý kusy masa.

„Jen pojď, ty kreténe! Jen si pojď pro medicínu! Tohle bude rehabilitace, kterou ti žádnej jinej doktor nenaordinuje!“

Abych tomu dodal grády, vezmu to z otočky. Za kotník se noha drží dobře. Stehno dopadne na hlavu toho potrata. Příjemné rupnutí! Jenom se bojím, že praskla i moje třetí noha. Štěstí mi přeje, povolila lebka nepřítele. Její obsah mě láká na pitvu. Další zákazníci už se ale hrnou. Není čas na srandičky. Tyhle chtěj platit hned.

Tentokrát klienta beru pěkně odspoda. To, co se právě snaží roztáhnout křídla a odletět, je jeho spodní čelist. Evoluce ptáka trvá přece jenom dýl. Čelist dopadá na zem, skoro jako kdyby chtěla něco říct. Mluví s přízvukem, kterej prostě nedávám.

Odzubenej kandidát se snadno nevzdává. Použiju vlastní nohu a jeho mozek mi kape na špičku boty. V duchu se ujišťuju, že se to smyje. Svejch botiček se rozhodně nevzdám. Sice jsem v nich ze začátku měl neskutečně velký puchejře, ale jakmile měkká tkáň odešla, boty sedly dokonale. A jak se v nich jezdí na koni!

„Grrr! Hrrr!“ vybafne na mě člen sledovací skupiny.

„Já ti dám grrr hrrr, ty šmejde. Správně je to hrrr grrr! Zabils celou pointu!“

Třetí sportovec má výrazně tvrdší lebku. Úžasnej kyj se rozletí na dvě strany. V rukou mi zůstává nejmíň vhodná lejtková část. Hned ji jednomu nedočkavci narvu do krku. Dívá se na mě, jako že si snad dělám srandu. Ale odpřisáhnu, že to myslím smrtelně vážně.

Rychle pro stehno. Jak kdyby se sirotci prali o kuře. Dostávám se snadno k dalšímu. Skupinka se ztenčila na pět pobudů. Tohle se zvládne. Máchnu stehnem ve vzduchu a poslední cáry masa odlítnou. Držím v ruce kost, která by klidně mohla sloužit na medině jako vzorová. Škoda, že poslední doktor, co jsem ho potkal, mi chtěl udělat kolonoskopii brokovnicí.

„Jen pojďte dál! Jen pojďte dál!“

Pohled na pět mátožnejch nemrtvejch, celejch vzteklejch, že jim kořist uniká, mě rozesměje. Samozřejmě musím jako na potvoru zakopnout. Když zjistím o co, ironie mě praští rovnou do obličeje. Větev! Kde se tu asi vzala, holka? Když jsem ji potřeboval, to se neukáža. Ale aby se mi dostala pod nohy, když se to hodí nejmíň, nezaváhá.

„Sakra! Sakra!“

Jsou blízko. Až moc blízko! Po letech strávených unikáním a parádníma číslama skončím takhle trapně! To vážně naštve...

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

PRÁSK!

Pět mrtvejch nemrtvejch padá k zemi. Všichni s dírou v hlavě. Ani jsem si nevšimnul, že pravačka začala střílet. Nejspíš naučenej reflex. Pavlov by měl radost.

Bolí mě zadek. Při pádu jsem si ho narazil. S tím budu moct žít. Mám pocit, jako bych ještě na něco zapomínal. Co se mi ten blb s lejtkem v hubě snaží sdělit? Aha, už vím. Vezmu šťastně nalezenou větev a jeho hlavu odpálím zpátky do pekla, kam patří. Konečně se můžu zastavit a obhlídnout bojiště. Je po všem. Pogratuluju si. Jenom jedna ztracená rukavice. Vlastně dvě. Znechuceně odhazuju i levou. Zkus si šermovat stehnem rozkládající se mrtvoly a zůstat čistej.

A hele, jeden se nám furt hejbe. Nohu na obranu příště nepoužiju.

Kdyby nemrtvej věděl, co se chystá... Ale jeho „Grrr!“ svědčí o tom, že mu závažnost situace vůbec nedochází.

„Jak je libo,“ říkám já a několika dobře mířenejma úderama mu z hlavy dělám cosi, co nejvíc připomíná ostružinovej koláč, na kterej se vrhla kopa děcek alergickejch na lesní plody.

Práce hotová. Vracím se do svýho skromnýho tábora. Doufám, že Francine stačila utýct, než se šílená devítka rozhodla, že si dá maso rovnou od kosti.

Devět zabitejch. Jestli se nepletu – a v tomhle se prostě nepletu – tak mi do deseti tisíc odprásknutejch hajzlů shází ještě devět set šedesát tři. Když budu předpokládat, že to postihlo celou lidskou populaci, tak tu mám zhruba šest miliard dalších. Asi bych si měl pospíšit, protože jinak je všechny nestihnu. Když si uvědomím, že možná nejsem jedinej, kdo to tu čistí, hned mám lepší...

„To si snad děláte srandu!“

Devět! Jak jsem si mohl myslet, že jich bylo jenom devět?! Moje malá kobylka, moje Francine nestihla utýct. Asi měla tvrdej spánek jako já. Chuděrka moje malá. Právě z ní jedna zrůda vytahuje játra. Ani jsem nevěděl, že koně mají tak velký... Sakra!

Je jich na ní celejch sedm. Nebudou vědět, co se stalo. Vůbec nevnímaj nic kolem. Jsou tak načáchlý čerstvou krví, že necítí lákavou vůni dalšího chodu. Říkají si o to. Rád si připíšu do svýho bločku sedm novejch zářezů.

Dojdu k místu, kde jsem spal a kde mi můj nevítanej budíček málem slintnul do pusy. Jen na to pomyslím, ošiju se. Hnus! Teď mě nic neohrožuje, tak si klidně vyndávám krabičku s nábojema. Zombie po mně ani nevzdechnou.

„Jsem tady, vy zrůdy! Jsem tady!“

Nic. Jsou moc zažraní.

Klidně vyhodím bubínek a vysypu z něj prázdný nábojnice, který velmi pomalejma pohybama nahradím čerstvejma, ještě nevystřílenejma. Munice dochází. Tenhle svět je plnej míst, kde se dá další sehnat. A zadarmo. Jestli si Státy na něčem zakládaly, tak na zbrojení. Pamatuju si den, kdy jsem objevil bazuku. Statistika zabitejch rostla exponenciálně.

Zásobník plnej. Frajerským gestem, který stejně nikdo neocení, ho vrátím na místo. Rozkročím se a začnu palbu.

PRÁSK!

Mozek se rozstříkne ve vzduchu jak voda z ostřikovače trávníků. Zbylá šestice si ničeho nevšimne. Až na jednoho. Strčí do mrtvoly, aby mu nepřekážela při jídle.

„Pořád jenom lidi. Hnusnější, prohnilejší, ale pořádně stejně společenský!“

PRÁSK!

Další odpadá. Nikdo se za něj nepomodlí, nikdo z jeho hladovejch kumpánů ho nepolituje. Skoro si říkám, jestli máme právo na život. Ne, že bych se snad chtěl na místě zabít, takovou radost nikomu neudělám, ale když je tak vidím... Jakej je mezi náma a jima rozdíl? I my máme hlad. I my chceme zabíjet. Jen k tomu máme lepší zbraně. Je ale fakt, že nám proti nim stejně nebyly platný.

PRÁSK!

Měl tenhle rodinu, když byl ještě normální? Nezajímá mě to. Tohle už neřeším. Možná ze začátku. Tenkrát... To byla jiná doba.

PRÁSK!

Každej byl něčí syn, každej měl nějakou rodinu. Po dlouhejch letech přežívání a strachu si akorát přeješ žádnou rodinu nemít. Rodina znamená starost

o člověka navíc. A stesk z jeho smrti. Nikdo nechce strádat. Poznal jsem spousty lidí, který si s nikým nic nechtěli začínat. Většinu jsem jich zabil.

PRÁSK!

Trochu ironie. Jako kdyby nestačilo, že se nám banda mozkocuců snaží ukázat pravej hodokvas. My se budem pěkně vraždit mezi sebou, protože pro těch pár přeživších je tahle planeta pořád malá. Zabíjíme se proto, že tenhle má lepší oblečení. Přitom hned za rohem je obrovskej obchod, kterej ještě nikdo nevyraboval. Zabíjíme se pro trochu jídla, který je v pustinách vzácný jak panenská blána, ale pořád je ho dost pro všechny. Konzervy přežijou i atomovou válku. Časy se změnily, ale my se dál navzájem odpravujem jak zvířata.

PRÁSK!

Musím vyměnit zásobník. Poslednímu je to putna. Krmí se šlachama mojí Francine. Nenechá se ničím rušit.

„Já ti dám dezert, ty hajzle!“

Kdysi mi jeden člověk – už taky není mezi náma – řekl, že nikdy nebude stejný zabít člověka a nemrtvýho. Tenkrát jsem s ním souhlasil. A souhlasím s ním pořád.

PRÁSK!

Zabít nemrtvýho je nuda. Ale zabít člověka... Když už to musím udělat, mám z toho radost. Lidi si ani nic jinýho nezasloužej. Ne, když se chovaj stejně... Co stejně! Ještě hůř než tyhle monstra. Nejsou nic jinýho než zombie s fungujícím mozkem v makovici. Jestli někdo někdy řekl, že člověk bude zhouba lidstva, měl pravdu. Jestli to nikdo neřekl, říkám to já.

Večeře končí. S lehkostí tanečníka po obrně stepuju k Francine. Leží na zemi s rozevřenýma očima i pajšlem. Ty její krásný oči... Neviděl jsem ženskou, která by měla tak nádherný oči. Už jsem teda ženskou – alespoň tu, co zaživa nehnije – neviděl hodně dlouho, ale i tak. Tohle byla moje jediná přítelkyně. I teď, posmrtně, na mě civí těma svejma uhrančivejma kukadlama. Tolikrát jsem s ní flirtoval. Vždycky povzbudivě zaržála. Svět se zdál snesitelnej.

Francininy zuby se obnaží. U zvířat je proměna rychlejší než u lidí. Co na tom, že má polovinu břicha vyžranou? Docela mě to děsí. Smrt si vzala dovolenou, anebo ji někdo sejmul. Ať tak nebo tak, pochybuju, že se kdy vrátí.

V zásobníku mám ještě pět kulek. Bude mi stačit jedna.

„Sbohem, kamárádko! Sbohem, pří... Ty svině!“

PRÁSK!

Člověk se o ní tejdny stará a ona by mu klidně uhryzla nohu. Mám chuť odprásknout ještě někoho. Rozhlídnu se po tábořišti. Není co zabít. Možná

zkusím sejmout boha, ale ten bastard by mi akorát nachcal do ksichtu. Obzorem projel rozeklanej blesk... Co říkám, za chvíli budu promočenej celej.

Všechny brašny, s kterejma se normálně táhla Francine, budu muset nýst zase sám. Přemejšlím, jestli něco z těch krámů nevyhodit, ale je to jako přemejšlet, že bych si strčil bouchačku do pusy a zmáčknul. Potřebuju všechno. Ještě než krámy posbírám, udělám zápis. Šestnáct zabitejch nemrtvejch a k tomu jeden kůň.

Očistím si botu, kterou jsem se prokopal až na šedý buňky mozkový. Hadr, kterej jsem k očistě použil, jim tu s radostí nechám. Je na čase se posbírat a vyrazit. Tolik prolitý krve přiláká zástupy hladovejch i tady v pustině. Město není zas tak daleko.

Dvě pistole, dvě krabičky nábojů – vážně s nima musím šetřit –, brokovnice, do který už nemám munici pár dní, ostřelovačka pro speciální příležitosti se stovkou nábojů, který si šetřím. K tomu nějaký jídlo, pití a další harampádí, který se vždycky může hodit. Zkontroluju, jestli je všechno v pořádku i s mým umaštěným balíčkem. Nikdo se ho ani nedotknul. Kdo taky? Kontroluju ho jen ze zvyku.

Jsem připravenej na cestu. Chlápek ověšenej zbraněma a pytlema. Jak kdybych hodlal vybrat banku. Na sobě kovbojský boty s ostruhama, široký kalhoty s třásněma, bílou propocenou košili s rozhalenkou a červenej šátek kolem krku. Na hlavě klobouk. Kdybych to jenom trochu uměl s břitvou a neměl strach, že se podříznu, nosil bych i několikadenní strniště, drsný jak smirkovej papír. Ale takhle to prostě nechám růst, jak to jde. V minulým životě bych byl cirkusák, ale tady... Tady jsem někdo. I když pořád vypadám jak balík z velkoměsta, co si hraje na kovboje, s pistolí to umím a dokážu to každýmu pitomci, co by se chtěl hádat.

Stojím nedaleko Bostonu. Jsem vystrojenej jak na maškarní a táhnu se s krámama, až se mi záda prohejbaj.

„Město! Už si pro tebe jdu!“

Na koni bych tam byl hned. Pěšky to holt bude na dýl. S tím jsem smířenej. Dávno pryč jsou časy pivního břicha a nedomrlejch nohou. Jo, nějaký pozitiva tenhle svět má. Některý je ale potřeba objevovat.

Jmenuju se Roy Gruber.

Ale říkej mi Kovboj.

Líbí se mi to.

JENOM HRA

Někdy si člověk prostě musí zvednout náladu. Míváš taky pocit, že se ti život podělal? Myslím, že každej si tím sem tam projde. Ve světě, kde ti smrt doslova slintá na ramena a chce se do tebe zakousnout, je tenhle pocit přirozenej jak močení vestoje. Čas od času je silnější než obvykle. Hlavně když člověk ví, že smrti uniknul jenom o vlásek.

Na obzoru se začalo blejskat. Jasně, řekneš si, nic divnýho. Jenže když už jsou blesky zelený, je něco špatně. A to i na týhle verzi Země.

V obdobích, kdy na člověka všechno padá, každej potřebujem odreagování. Já mám jednu oblíbenou zábavu. Stačí mi málo. Vyvýšený místo, třeba dvacetiposchoďová budova, k tomu ostřelovačka, návnada a trpělivost. Jo, a náboje! Cvakat naprázdno není taková psina. Nábojů do ostřelovačky mám dost. Možná jsem říkal, že si je šetřím. Nechávám si je přesně pro tyhle příležitosti. Ale mám zásadu! Nevystřílet víc jak deset. Deset je mezní číslo. Pak zábava končí. Někdy se musím hodně ovládat. Jestli jsem se v tomhle světě něco naučil, tak mít pevnou vůli. Bez tý se tady neobejdeš. Když nemá člověk pevnou vůli, přijde o všechno. Opravdu – o všechno! Chce to pravidla, principy, který se nesmí porušit. Stačí jednou polevit a končíš. Žádný další životy nejsou. Já si to ověřil zrovna ráno. Naboural jsem si spánkovej režim. Kdybych měl větší smůlu, právě teď někomu vycucávám mozek rovnou ze skořápky. Musím bejt opatrnější. Neustále! To je všechno. Dodržovat vlastní pravidla. Jedno z nich je neusnout na volným prostranství. Chodci jsou všude a najdou si tě. Tak to prostě je.

Teď je mám v šachu. Návnada zabírá. Měl jsem vážně kliku. Živý zvíře se moc nevidí. Koza nevypadala z nejchytřejších. Dobře, spala, když jsem na ní narazil, ale i tak. Chytnul jsem ji snadno a dovlekl až sem. Původně jsem zamejšlel, že zvíře použiju pro vlastní potřeby, ale konzerv mám dost. Rozptýlení dostalo přednost.

Bekot se rozlejhá městem jak vřískot houkaček.

„Jen pojďte, šmejdi! Pojďte na hostinu!“

Můj hlas se šíří jak burácení boží. Až mě zamrazí. Lehnu si a vyčkávám. Trpělivost ale nedostává dvakrát zabrat. Koza přiláká první zombie skoro okamžitě. Jejich klátivá chůze je nezaměnitelná. Jak sraz geriatriků, co to sice myslí vážně, ale těla se stavěj na odpor.

První dobrovolník není žádnej krasavec. Ne, že by se mělo pořádat něco jako Zombie muž roku nebo Miss rozklad, ale stejně, na některý je lepší pohled než na jiný. Tenhle má hlavu zvrácenou v úhlu, kterej neumím geometricky vyjádřit. Ruku nechal nejspíš v zastavárně a jedna jeho noha je zaručeně kratší. Dalekohled na pušce mi dává za pravdu. Chodidlo prodal, aby měla rodina na nový hadry.

„Můžu ti říct, že tě hodně rychle zbavím trápení."

Jak je asi daleko? Odhaduju to tak na sto padesát metrů. Žádná výzva. Dlouho jsem nezažil, že by foukal byť jenom slabej vítr. Jako střelba na sedící kachnu.

Zmáčknu spoušť.

Ta moje holka je vážně tichounká jak pšouk na královským bálu. Její zuby se zakousnou rovnou do kebule. Na okamžik se zombie narovná. Ale většina lebeční náplně odejde na vejlet. Úžasný, jak se projektil dostává do těla. Ne, že bych to postřehl, ale ty následky! Tělo se odlepí od pevnýho podkladu, proletí se a pozadu zase dopadne na zem. Jak kdyby někdo zatáhl za neviditelnej provaz. Bez zvuků. Hotovej němej film. Divadýlko mě baví. Je vzrušující. Jsem režisér vlastního malýho představení.

Návnada se činí. Bekot rezonuje zděšením. Ani se nedivím. Na jejím místě bych se modlil ke všem svatejm. Ze všech ulic se najednou vyhrne tolik chodců, že už chybí jenom transparenty a bojovný hesla. Hádám tak osmdesát, devadesát rachitickejch příšer. Boston ještě nikdo pořádně nečistil. Ale přišel Kovboj. Škoda, že už mi zbejvá jenom devět nábojů do limitu. No, lepší než nic.

„Vítejte drazí a vážení! Šou právě začíná!"

Zacílím.

Terč padá. Výtečný výkon! Jak malomocnej kaskadér.

Mušku mám přesnou. Klidně ti to řeknu na rovinu. Jsem pyšnej na to, jak jsem ve střelbě dobrej. Před takovejma šesti lety bys to do mě neřekl. Asi bych to do sebe neřekl ani já. Časy se změnily. Svět se pohnul. A lidi se změnili ještě víc. Homo sapiens si naordinovali hodně drsnou kúru.

Třetí mozek plní drážky dláždění. Jsem vážně dobrej! Davy to potleskem neocení. Nevděčný publikum!

Zrovna nedávno jsem se zamejšlel nad tím, jestli jde o kanibalismus. Určitě ne ve chvíli, kdy rvou na kusy zvířata – budiž ti země lehká, Francine –, ale když se pustí do člověka, je to kanibalismus? Tohle je skoro filosofická otázka.

Čtvrtá flaška padá ze stěny a šest jich ještě zbejvá!

Jsou zombie jinej druh než my? Vědců jsem se zeptat nemohl. Je to o tom, jestli přijmem, že je změnila nějaká nákaza a jsou nemocný, anebo se na ně budem dívat jako na úplně novej druh. První varianta je snesitelnější. Jinak je celá evoluce jeden obrovskej podvod.

„Fíha! To byl zásah!“

Že jsou tyhle projektily průrazný, to vím. Ale že až takhle... Sejmul jsem dva najednou! Za mámou zombie šlo i dítě zombie v šatičkách. Vyložená noční můra. Malá princezna se ti zakusuje do krku a rve ti tepnu, aby se pokropila čerstvou krví. Krev z tebe chlístá a ona se krmí jako největší francouzskej gurmán.

Šestka nebyla jeho šťastný číslo.

Nějak se nám to tu houfuje. Dost keců. Urychlím to. Už se mi ulevilo. Nic člověka nepovzbudí tolik jako střelba nemrtvejch jupíků.

Sedm.

Osm.

Devět.

A tomu se říká rychlopalba. Všichni tři dopadaj na zem v jeden moment. Aspoň představovat si to snad můžu, ne?

„Poslední výstřel je pro tebe, moje milá kozičko. Tímto bych ti chtěl poděkovat za výtečnou spolupráci! Svoji část jsi odvedla dokonale!“

Vystřelím. Lano se přetrhne. Pud sebezáchovy ji vede pryč od nemrtvých. Třeba bude mít štěstí a uteče. Asi by bylo humánnější, kdybych kozu na místě oddělal. Ale třeba se...

„Co to sakra je?!“

Uvědomím si, že řadama nemrtvejch, který se rozrostly na víc jak stovku pěšáků, se šíří zmatek. Přes zaměřovač zjišťuju...

„No to si snad děláš legraci?!“

Mezi hordama nemrtvejch bastardů kličkuje asi patnáctiletej fakan!

Ave, Caesar, morituri te salutant!

Do háje! Musím mu pomoct!

Ano, muž, kterej se vydal tímhle světem sám, se rozhodne, že zachrání zadek smrkáčovi, co se rozhodl umřít. Zatím mu poskakování mezi lidožroutama vychází, je obratnej, ale jak dlouho si myslí, že mu to asi vydrží? Děcka! Nemaj rozum. Ani v týhle hnusný době neví, kam nestrkat ty svoje blbý palice!

„Zlato, dneska to bude víc než desítka. Trochu tě zahřejeme!“

Moje láska tiše šeptá. Šeptá mi o smrti a lepších časech.

Zombie odpadaj jak holky na maturitním večírku. Sem tam i nohy rozhodí.

Asi při šestým zašeptání si ten usmrkanec uvědomí, že se něco děje. Zastaví se. Větší pitomost by udělat nemohl. Těká mým směrem.

„Chceš zamávat, nebo co? Padej odsaď, ty blbečku!“

Mám chuť mu střelit pod nohy – nebo do ruky – aby se rozhejbal. Pak mě konečně zahlídne. Vidím ho dalekohledem. Jak kdyby stál hned přede mnou. Proč se sakra tváří tak naštvaně? Já bych se nenakrknul, kdyby mi právě někdo zachránil kejhák. Nemrtvý jsou pořád blíž a on místo útěku zvedá ruku, aby mi poděkoval.

„Jasně, nemáš... Prostředník?! Co na mě ukazuješ prostředník, ty potrate?! Já se tady štvu s tím, abych... Sakra! Ti ten prostředník ustřelím i s koulema!“ Hulákám tak, že to musí slyšet i můj učitel herectví. Pche, prej slabej hlásek!

Rozmejšlím se, jestli toho patnáctiletýho zmetka nesmazat. Nakonec před egem vítězí touha zachovat lidský plemeno. Parchant mezitím mizí kdesi v ulicích města.

„Co to sakra mělo bejt?“ Asi první zmetek, co není vděčnej za to, že mu někdo pomoh v nouzi.

Tady už mi pšenka nepokvete. Během pár hodin sem dorazí pěkně drsná bouře, o to se klidně vsadím. Menší procházka městem neuškodí. Nezajímaj mě památky, potřebuju útočiště. Zelená bouře... To vůbec nevěstí nic dobrýho. Přečkat ji venku zní jako sebevražda. Jaký účinky na mě takovej zelenej deštík může mít? Pochybuju, že budou pršet žáby.

Sbalím si saky paky a slejzám dolů po požárním schodišti. Barák je plnej kanceláří a ty zrovna nedesignovali jako atomovej kryt. Něco líp situovanýho a hlavně míň otevřenýho se hodí víc. Byt, teplá postel. Tohle by se mi zamlouvalo. Trocha klidu vzácnějšího než zlato.

Seskočím z požárního schodiště, až mi třásně zavlajou a klobouk málem spadne. Patnáctiletej puberťák už čeká, aby mi jednu vrazil. Stihnu se uhnout a sám mu natáhnu takovou, že se vznese do vzduchu.

Leží na zemi a drží si bradu. Možná začne brečet.

„O co ti sakra jde, smrade? Se chceš mermomocí nechat zabít? Do háje! Člověk ti zachrání život a ty mi ještě dojdeš dát přes držku? Neštvi mě a radši vysvětluj, nebo tě sejmu, jak ležíš! Výčitky svědomí bych kvůli tomu neměl, tomu věř.“

„To byla hra,“ šeptne tiše a dál si drží bradu. Chudáček, asi jsem mu roztrhnul ret. Ještě mu roztrhnu úsměv, šmejdovi!

„Hele, já vím, že mi máma říkala, že jestli budu po dědovi, tak budu hluchej už v padesáti. Ale mě ještě padesát není. Takže... Cože? Jaká hra, sakra?! Co to meleš?!“